

Борим се. Вярваме. Мечтаем. Живеем
Димана Маринчева, ПМГ „Иван Вазов“, Димитровград
Специална награда

Борим се. Вярваме. Мечтаем. Живеем. По това си приличаме, ние – хората, осъзнали нещо, което много други са чували, но не са разбрали – дар, животът е ценност, полагаща се на всички нас, сила, позволяваща ни нещо по-възвишено, по-красиво и нерядко обезценявано – уникалността.

Но в какво вярваме? В Бог, в себе си, в другите? Аз вярвам в човека. Хората се обединяват в желанието си да достигнат нещо по-добро. Ставаме по-силни и по-единни, толерантни към себеподобните – същества със сходни мисли и стремежи, живот и идеали- развиваме надеждите си за мир, взаимопомощ и равенство. Борбата ни издига, страхът – сваля. Още от деца сме изправени пред проблемите на фантазията, сблъскваща се с реалността. С нея се сражаваме всеки ден, всяка минута – ограниченията, различията, те ни възпират да се домогнем до онова така желано, но толкова далечно истинско щастие. И макар на едно подсъзнателно ниво, оформяме крилата си чрез своето свободомислие, издръжливост и човешина. Създаваме илюзия за обикновени хора, но всъщност сме нещо повече – Ние сме птици – уникални, свободни, създатели на красотата. Политаме с мислите си към по-добро, гледаме идеализирания си свят с блеснали от радост и възхита очи, отричаме тъмнината и сивотата на истината – отрицателни сме, точно заради това, че сме различни.

Чужди сме и сакати за лъжи, за реалност, подлъгани от нежността на идеала си за равенство, за разбиране, за толерантност. Разкъсваме душата си в опит да се преборим. Притъпяваме необикновеността си, за да не бъдем наранени. Убиваме себе си, за да не ни достигне болката, че някой чужд би могъл да ни унищожи. Потръпваме, облени сме целите в почерняла кръв – измърсена от съмнението и жестокостта на истинския свят. Пропадаме надолу с писъци за промяна, нима сложността на характера ни се принизява до такова ниско ниво, че да бъдем определяни единствено от етнос, от пол, от език или от вяра? Нима има значение към кого са отправени молитвите ни и как, когато никой друг не ни чува?

Това ли сме ние, чадата на света? Размътени умове, бленуващи за доброта и толерантност, приютили се в крехки телца, съставени от сляпа надежда. Способни сме да наблюдаваме, да чувстваме, да говорим, ние сме като всички други същества по света – вярващи в доброто, но неуспяващи да го видят в света около себе си. Опитваме пак да се върнем назад, пълни с носталгия към себепризнанието. Лутаме се, презирани, гонени и преследвани. Ридаем безгласно, със свити души, загубили сме смисъла на съществуването си, в битката с трудностите, в правилния път към избавлението. Прекършени сме от обидите, от осъзнатата реалност, победени от вярата и идеалите си. Защо? Защо пропадаме? Та нали имаме възможността да съществуваме, да живеем, мечтаем, творим. Poznali сме и болката, и радостта, и горчивината на всяка заблуда.

И ето ни - блестящи сред пепелта, издигаме се дръзки и смели, със сила и гордост политаме с нови криле, без колебания, без страх – ние сме различни сега, изстрадали, но простили. Спасени от вярата – в себе си, в собствените си думи, мечти и стремления. Имаме еднакво право да запазим своята същност и идеали, защото това са първите и последните неща, които ни се полагат – съкровища, които ни дават безброй шансове за промяна, силите да бъдем щастливи. Да бъдем различни. Ще бъдем различни! И ще покажем, че мечтите за по-добър свят – разбиращ и смислен - не са само плахи надежди.

Борим се. Мечтаем. Живеем. Вярваме. Вярваме в живота като ценност, в различието на другия, в човешината, в силата да бъдем част от нещо по-възвишено, по-красиво – нов свят, в който най-накрая ще сме свободни да бъдем себе си. Ние сме чадата на едно изстрадано минало, издигаме се над омразата, враждите и ксенофобията. Осъзнали сме ценността на съществуването си, преборили сме своите страхове и сме способни да творим своето истинско щастие. Простили сме и ще живеем **РАЗЛИЧНИ и ЗАЕДНО!**